

[Annette Just]

noministeren tænker i de baner, men jeg vil dog gøre økonomiministeren opmærksom på, at Danmark er det land i EF, der har størst gæld pr. indbygger. Nok har vi haft et mindre årligt underskud på statsfinanserne, men denne mindre ubalance skyldes imidlertid ikke lavere udgifter, men alene større indtægter, altså højere skatter. Og når økonomiministeren håber at blive reddet på målstregen af eventuelt højere moms og punktafgifter for Vesttyskland, så er det ærlig talt en falliterklæring.

Vi skal ikke bare opnå samme skatteniveau som de andre EF-lande. Vi skal have lavere skattetryk, således at vi kan øge eksporten og trække flere udenlandske virksomheder til Danmark. Det burde være enhver økonomiministers hovedformål, i hvert fald så vidt Fremskridtpartiet kan se det. Men vi taler jo om de store linjer i Europa.

Så er der talt meget om forsvaret, om NATO. Jamen det blev sagt helt klart og tydeligt fra Socialdemokratiets side, at NATO måske kan være en god idé; sådan lidt hen i 1990'erne havde NATO nok udspillet sin rolle. Det er ikke et direkte citat, men det var meningen med det.

Fremskridtpartiet mener ikke – og det lægger vi ikke skjul på – at tiden er inde til at skære ned hverken på NATO eller på vores forsvarsvilje. Der er intet, der tyder på, at der er blevet mere fred i Europa. Rent faktisk er der ikke én af de talere, der har været på talerstolen i dag, som ikke i det mindste har erkendt, at der er uro, og at man ikke aner, hvordan situationen vil ende i løbet af et års tid eller to.

Jeg skal stadig lade være med at udtale mig om Litauen, det kommer vi til lidt senere. Men vi skal tale om det fællesskab af ligeberettigede, selvstændige lande, som vi igennem samarbejde prøver at få til at blive en helhed i Europa. Vi skal tale om det sikkerhedssamarbejde, som CSCE også er, og vi skal tale om, at nationerne skal have sikkerhed og tryghed, ikke blot inden for EF, men i et fredeligt Europa. For os at se er åbenhed i Europa en fredelig sameksistens af enkeltnationer i samarbejde om økonomi og sikkerhed.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal prøve at gøre det kort i den første del af Det Radikale Venstres indlæg i denne Europadebat.

Vi har også som flere andre partier set frem til dagens debat, og vi har været specielt glade for den brede debat, som forespørgslens ordlyd giver mulighed for. Mange ordførerindlæg har været præget af åbenhed, nuancerethed og været fulde af optimisme. Det har været berettiget efter vores opfattelse. Det er meget svært at være sortseer i Europa i disse måneder.

Sidste gang Europa var på Folketingets dagsorden, var i november 1989, hvor forslag til den økonomiske og monetære union var til debat. Ved den lejlighed blev der vedtaget et dagsordensforslag, som er interessant set i dagens lys. Den midterste såkaldte pind i dagsordenen talte om nye beslutningsformer og samarbejds-mønstre, der åbner for et nærmere samarbejde med EFTA-landene og med de lande i Central- og Østeuropa, der gennemfører demokratiske reformer. Alene af denne dagsordens udformning kan man jo høre, at allerede november, sidst i november, er meget længe siden, for der er ingen lande i Østeuropa nu, som ikke går ind for demokratiske reformer. Så meget er der altså sket bare på 3-4 måneder, og det er da i sandhed en revolutionerende udvikling.

Jeg har lyst til at citere vor udenrigsminister, som i forbindelse med et møde sagde, at intet vil fremover være, som det var; alt vil blive forandret.

Vi kan allerede i dag se, at Europa og Europas fremtidsudsigter er totalt forandret, og med det ændrede Europabillede er også EF's rolle og EF's muligheder forandret. EF stræbte før mod perfektionen i et samarbejde mellem etablerede demokratiske stater, om ikke »de riges klub«, så i hvert fald »de bedstes klub«. De få vesteuropæiske lande, der ikke var med, var med alligevel, bortset fra lige i den politiske beslutningsproces.

Nu har perfektionen ikke længere helt samme stråleglans, for den vil let kunne øge forskellen til de mange nye lande, der i disse måneder tager deres første skridt på demokratiets tornede vej og, som de selv siger, har som endeligt mål at blive medlemmer af EF.

Og skal EF udnytte den nye, brede aktionsradius, og det vil vi varmt anbefale EF at gøre, ja, så er åbenhed og imødekommenhed over for disse nye naboer en betingelse.

EF skal fortsat udvikles, men med respekt for både de omgivende lande og også for de svageste økonomier inden for EF's eget område.